

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap januarius 21^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

L u c z a k u t j a. (Vége.)

Az öltözködés néhány percbe telt csak; 's mi a' korcsmától nem messze fekvő zöld bársonként ajálkozó gyepen ültetett fasor közt kocsinkkal a' fa-karzattal kerített kuthoz álltunk. Én, mig Kristóf a' tenyeres talpas Pistával a' fa-karzaton keresztül hurczolá a' ládákat, — a' munka könnyebb végét fogva — tüzet éleszték, szurkot olvasztandó, és a' tele meregetett 's körülem lerakott bugykákat beszurkolandó. — Ámde „nem szokta a' cigány a' szántást“ — mivel ezen munka is fáradságba került, de hozzá jött az is, hogy tapasztalatlanságból a' tele bugykákba verém a' dugaszokat — néhány percz mulva minden munkám tönkre ment; t. i. a' rendbe rakott üvegek, mint valamelly nagy ünnepen a' roszul betanult kis városi polgároknak üdvözlő lövéseik — a' rendszeres futó-tüzelésként (Lauffeuer) egymásután szétdurrogtak. — Egy veszedelem a' másikat érte! — A' tűzön feledett szurkserpenyőnk lobbót vetett, — és így csak hamar általadtam e' mesterséget is Kristófnak. De miként is ment volna jól véghez munkám, midőn eszem szakadatlanul a' tegnap nem láthatott tájékon, melyet a' virradtal-e vagy már említett András-éjszakai álmomban látotthoz olly igen hasonlóan találtam, ábrándozott. Szünteleni vágyom Lucza kutjának láthatása volt. Hozzá járult Kristófnak azon szemrehányásából eredett boszúságom, hogy ha Szalatnyára mentünk volna, ott a' szurkolás csekély pénzért, 's minden fáradság nélkül megy vala véghez. — Én hijában vigasztalám őt azzal, hogy az ez által megkimélt pénzt neki adom, mert legott a' helység birája ünnepélyes üdvözléssel rajtunk ütött, a' kut-tisztítás zsoldját követelendő; kinek, 's mivel embereim a' meregetést nem győzték — a' kisegelésre fölfogadott tót-ajkú gyerkőczöknek összesen egy pengő forintot fizettem. Azonban természet-vizsgálatimat teendő az említett rét közepén földomborodott „Lucza kutjához“ ballagtam Kristófnak azon parancsolatot adván, hogy visszatértemig a' vendéglőben villás reggelit készíttessen, 's erre, ha ott találandja, a' tegnapi krapuláját alvó rector urat is meghívja; a'

két teli bugykát pedig, melyeket, nehogy a' fogadósnak zavaros díjára szoríttassam, mint ereklyét őrzm, nehogy a' fölkelt nap melegségétől — mint azt szopogatni kedvelők — fölhevüljenek, az elhagyott szomszéd kútból ide kicsurgó hives vízbe jól bekötözve tegye behűtés végett.

Midőn a' kuthoz érek, mit ezen csuda-forrásról hallottam, nem látszék előttem alaptalannak; mert valóban a' rét közepén magánosan keletkezett kőtömeg vasfazék alakával valami kevés gondolkozni valót adott egy vakbuzgónak. Szorosabb vizsgálat után falufelüli oldalán némi kivájt üreget találék, honnét kivehető vala, hogy ezen általános tekintetre — külszinére nézve — mészkőnek látszó szirt, a' több év által kiszivárgott, 's a' fölületen szét-terült vízből, különözhető hártýákbl, vagy inkább rétegekből alakult össze. Fölhágván a' tetőre néhány percnyi vizsgálódásom után bizonyos visszatartózkodással vonultam vissza, melly annak tudásából eredett, hogy vannak források, melylyek a' közeledő állatokat kővé változtatják; de szorosabb kutatásom után napestig bámultam volna azon természeti játékot, mellyet ezen forrás fölszínén tapasztaltam: ugyan is a' kőtömeg közepén valódi kútalakban — mintegy ölnyi átmérőleg — gömbölyű nyiladék van, bizonyos szappan fejérségű anyaggal bevont víztükörrel. Ebben, mint a' savanyú vízben, bizonyos gyöngyök bugyannak-föl, melly azon fejer anyagot egy jókora karikába szétterjeszti, 's ez szüntelen kisebbedik, míg végképp el nem múlik, 's ismét más gyöngy ismételve illy játékot nem hoz létre. Illyen! illyen — sohajték merengtemben — az emberi élet is! Addig forgunk mi is e' vándor pályán, míg egyet út a' vég óra, 's mi el, elenyészünk örökre! Elemész ugyan nem vagyok, de én ezen forrásról azon természetes ítéletet hozom, hogy a' víz-tükör fölületén ama fejer anyag mintegy előjele ama természeti játéknak, hogy ezen víz innét lassanként kiáradván kővé válik; mit annál alaposabban hiszek, mivel alul a' lefolyó vizet tovább terjedni nem látom, sőt az, igen kevés idő múlva, meghártýásodik. — Így tehát ezen kőtömeg több idő óta magából eredt, 's idővel, ki tudja, milly magosra törnyosuland. Bátorságot vevék magamnak vízből néhány cseppet tenyeremmel szörpölgetni, 's ízét valamennyire a' savanyú vízéhez hasonlónak, az egészet pedig nálamnál valamivel tudósabb házámfija szorosabb figyelmére méltónak, találтам. Tovább ismét fölegyenesülék, 's magamat az említett karikákkal mulatgátam; de előbbi melázásomba merültömben az érettem lélekszakadtan futó Kristófnak hátam mögötti elrikoltása annyira megzavart, hogy ijedtemben majd a' kutba szöktem. — „Siessen urfi! siessen; mindenekre kérem! — mondá akadozva — mit sem késsék! siessen!“ — „No mi bajod — talán már készen vagytok?“ — mondám komolyan. — „Az az — az is —

szólla hebegőleg — de csak jöjjön! — megjutalmazza fáradságomat; mert arra talál, kit látni rég ohajta! Ő az! ő az! — „Ki? ki?” — kérdelem őt dühös kíváncsisággal. — „Kit rég keres!” — felele a’ fulladozó — ’s én vele a’ savanyú vízhez futék — ’s gondolják-el szép olvasóném! kit lelék itt? — Egy szög fűrtű, nefelejts szemű, lilium keblű gyöngy-alakot! egyszerű öltözetben, nap-ernyőt tartva jobbájában, ki-nek — mintha reám pillantva szerénysége szenvedne sérelmet, bizonyos pirosság borítá-el tejszinű arczatját; semeit földre szegezé, mint az elvesztett jegybérét kereső árva leány. Én, ki benne megismerém azon annyiszor említett álmomban látott személyt, a’ véletlen találkozáson egészen magamon kívül ragadtatva nem tudám, bókoljak-e vagy térdeljek előtte. Több ízben kezdék hozzá szóllani, de akadozott nyelvem azon indulat érzésétől, melylyel egészen elteltem. — Üdvözlég derült egemnek hajnali csillaga! üdvözlég te bájalakú természet remeke! — sohajtám magamban a’ kitörő indulatokat keblemben elfojtólág; ’s legott udvarias simultsággal feléje közeledém, vele illy tartalmú rövid párbeszédbe eredő:

Én. — Van szerencsém tisztelni a’ kisasszonyban?

Ő. — Nevemet kívánja tudni kegyed? — szólt bájló ezüst hangon.

Én. — Ha szabad esdekleni drága kisasszony.

Ő. — Nevem N. Ottilia, ’s nemzöm N. uradalmi magtárnok.

Én. — Gyakran megfordul kegyed eme kisded fák hűsében? Nyilván e’ gyönyörű nap csalta-ki kegyedet csendes magányából?

Ő. — Minden dél előtt édes atyámnak friss vizet vitetek ebédéhez; ebéd után pedig édes szülőmmel testvéreim körében tesszük sétányunkat.

Én. — O miért nem lehetek én olly szerencsés; mint ezen kút, hogy könyeimmel — mint ő kristály-csöppeivel öblögethetném ezen hó fehér kezeket, vagy annyiszor csókolgathatnám azokat, valahányszor serlegét bennem meritené!

Ő. — Köszönöm kegyednek savanyú csókjait — de már szobaleányunk megmeríté bugykait! — sietnem kell — nincs időm tréfálni!

’S magát meghajtva a’ pórleányhoz közelite; én őt tartóztatni kívántam, ellenkező esetre pedig követni; de hirtelen megpillantám, hogy mintegy 9 évű tót fiú behűtött üvegeim mellett állva, a’ zsineggel szorosan bekötött dugasznak daczára, egyik borral töltött bugykát éppen akkor üríti a’ vízbe. — Mint a’ dörgést megelőző villám szökém-át a’ közeledést akadályozó fa-karzaton: de a’ kis gonosz sejtven boszúságomat futással kerese menedéket, ’s mig én őt megtépászólag üzőbe vevém, Ottiliát, ki a’ vizet vivő pór leányzót (szobaleányt) követé, már a’ vendéglőkerítésénél elkanyarulni pillantám-meg. Zavar-

tomban nem tudám, mellyikétköve ssem. — Mint az ellenségnek hátat fordító őrcsapat a' falu felé rohanék; de mind késő! Nem láthatám többé, nem az örökké birni ohajtott kedvest! — Illy kétes helyzetbe bonyolódva — mint az éjszaki-fényt bámuló csoport — állék az ut közepén; merengtemben — mint unalom-üzésül szokás — zsebeimbe dugám kezeimet, 's egyikében legott egy pecsétetes levelet lelék, mellyet hazulról jöttömet megelőző napon bizonyos rokonomnak akarván küldeni, itt felejtém. — Eszmélkedőleg ütöm-föl mellemre lógatott fejemet — 's hogy a' posta-hivatal előtt állok, a' czimül kitett kétféjű sas és a' harsonya igenlék. Ezen alkalmat használandó belépék a' szalma födelű fénylak udvarába, 's áthágván a' küszöbön egy nem éppen hosszan előmbe vonuló csarnokon széttekintgeték, 's legott a' bal oldalra nyíló ajtó fölött — észre sem véve az által elleni nyílt ajtót — ime fölírásra bukkantam: „Eingang in das k.k. Postamt.“ — Én kopogok, de az említett nyílt ajtón hozzám intézett hang tett figyelmezővé, hogy rossz helyen járok. Keresztül menvén a' konyhán, láték egy közép termetű férjfiút fölfegyverkezett szemekkel és kezekkel egy nagy asztalnál varogatni. — Postás urat keresem! — szólék hozzá kétkedőleg. — „Tessék velem parancsolni“ — volt a' töredékes magyarságú felelet. — Mig postásom szokott kíváncsisággal a' levél czimzetét és pecsétjét nézegeté, én magamat a' postahivatalhoz tartozó 's az asztalra kirakott fiók-társasággal (compagnie) mulatám, Kíváncsiságát kielégítvén szemüvegét tolá homlokára — mintha tudatni kívánná, hogy ő ekképpen is lát — 's velem beszédbe eredett. Én az alkalmat használva Ottiliáról kérdezősködém; de ő nekem — ugymond, szorgos hivatala által a' lakosokkal lehető közlekedéstől elzáratván — csak néhány fölületes felelettel szolgálhatott, és így boszúmban is mosolyogva hagyám-el lakását. Sikeresetlen tartóztatása azonban nekem még nagyobb boszúmrá volt; mert lakását elhagyva látám, hogy Ottiliát négy szürke ragadja egy öreg urnak társaságában. Szárnyakat ohajték magamnak utána röphülhetni; — hijában köszöntgetém őt távulról; mintha készakarva vitetnék előlem a' kedves, ugy haladának tova — az ismeretlen falu felé. — Én lesujtva térék vissza enyéimhez, kik engemet be nem várhatólag a' rector ural éppen utóját évék-meg rendelt reggelimnek. — Okosan tettétek — mondám — váljék egészségtekre — ugy sincs számomra az ég alatt már több öröm! — „Lásza rector ur! — szóll közbe Kristóf — tudtam én uram természetét — nemde? inkább nem eszik ő — mint minden szerelmes — csak hogy bekalandolhassa a' világot!“

Később bucsút véve rector uramtól — haza felé hajtánk — 's az úton monda-el egyedül Kristóf, miként ő Pistával azon pór-leánytól, 's reggelizés közben rector uramtól mindenenket megtudott. Elég az,

hogy mi haza értünk, 's míg másim a' szánthói vizet — noha tudta nélkül — ezerszer jobban magasztalá a' szalatnyainál — én Ottiliát több ízben meglátogattam. Csak a' nem sokára keletkezett lakodalomban fejtettük-meg neki a' mesét, miként játszottuk-ki képzelődését; Ottiliámmal, mint kedves oldalbordámmal, ütöttük össze poharnukat: „hogy válják egészségére kedves másinnak a' szánthói viz!” — Ő azon idő óta más vizet nem iszik: én pedig a' világon senkit sem szeretek jobban Ottiliámnál.

VÉRTESEI.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Osage-Indusok.

Bár milly álmélkodás és örvendetes érzelem lepi is meg az emberiség barátját, midőn kivált az északamerikai polgárosodás naponkénti előmenetelét, az őserdőknek (Urwald) gazdasági műveltetését szemléli, a' gyarmatok szaporodását látja: azonban más részről fájdalmasan tapasztalja, mikép szoríttatnak Amerikának ősi lakói mindinkább keskenyebb korlátok közé; mikép vétetnek-el tőlek az új gyarmatok által ősi birtokaik, mihelyt a' gyarmatok érdeke amazokéval ellenkezésbe jön. Nem lehet részvét nélkül hallani az ősi lakóknak ezen dolog iránti panaszait. Például ime egy rövid beszédet közlünk, mellynek hitelessége felől a' külföldi tudósítók kezeskednek. — 1826-dik év nyarán az egyesült státusok egy ügybízost (agens) küldének az Osage-Indusokhoz azon kéréssel, hogy engednék által a' szövetségeseknek a' Verdigris folyómelléki vidékeket, 's ezek helyett amazok a' Neoscho vize melletti föld darabot fogják adni. *Clamore*, az Osage-ok fője (vezére) innepélyes gyűlésre hívá ezen okból öszve nemzete előkelőjít, 's jelenlétökben ekkép válaszolt az említett kívánságra:

„Atyám, az Osage-ok ura! Én mondtam népemnek, hogy legyen istápom e' pillanatban. Isten néz-le reánk! Én veled szép napon beszélek. Atyámfijai, gyermekim, barátim körülöttem vannak, 's mindnyájan egyiránt érzünk, ugyan azt mondhatjuk! Osage-ok ura! az én népem el van széledve, te valamennyit nem láthatod. Itt van (a' falura mutatván) az én városom. Hogy várost építhessünk, átutaztam a' tartományt, 's arra való jó helyet találtam. *Clark* igazgató engem Washingtonba vitt magával. Láttam ott nagy hirű atyámat, ki így szólla hozzám: — „Ha ti nagy várost akartok építeni, tehát építétek valamelly jó folyóvíz mellé. Ott jó tüzetek, sok gyermeketek, sok hőstök lesz.” — Én megtettem, a' mennyit lehetett tennem. Nagy hirű atyám beszédét szóról szóra meghallgattam. Mért változtatja-meg már most gondolatját? Félek, hogy sok hamis híreket hallott-azon férjfiaktól, kik nekem ártnak, 's országotam elvenni akarják.

Atyám! sok veres bőrű ember is (Indus) tud hazudni; ezt jegyezd-meg magadnak. Én vagyok az egyedül a' veres bőrűek közül, ki atyámra hallgatok. Nekem mindig az mondatott, hogy boldog fogok lenni. De én a' boldogság napjait soha sem láttam. Mi boldogok nem vagyunk; mert fáradozva kell vadásznunk, 's drágán megfizetnünk szükségünket. Kivánnám, hogy jóllétünkért te is tudnál érzeni. Én el nem mondhatom, mit érzek; ti majd egy darab földet vesztéketőlünk, majd ismét a' másikat. Ezt én nem értem!

PESTI VIZSGÁLÓ.

Mensen Erneszt a' norvégi gyors futó, ki keletindiai utjából vissza jöven a' mult ősztől kezdve Pesten tartozkodik, 's vasárnaponként már néhány-szor gyorsfutást tett a' pestvárosi erdőcskének gyepköre körül, mult vasárnapon délután (jan. 15-kén) a' pesti nagy vásárpiacon 20-szor futá körül csaknem (mint ígérte) 66 perc alatt, melly megfutott pálya majd 2 mértföldet tesz. A' tömördek mennyiségű néppel tömve volt a' piac. A' gyorsfutónak jutalma a' kéregetett pénzből állott.

KÜLÖNFÉLE.

Farsang - napok. (Vége.)

Éppen azon férjfiú, kivel szívessegtetek legdühösebben tánczol bele a' sorba, ki kedvessegtetek a' galoppadeban egyik karból másikba hányogálja — éppen az mindenek között legnehezebben gondolhatja reá magát titeket a' házias élet hosszas menuettjére kívánni 's választani: valamint is ugyan azon férjfi, ki fületek hallatára mondja — „milly fölségesen tánczol ezen leányzó; ez egy valóságos zivatar-leány, — éppen azon férjfiú úgy néz titeket, mint az égi háborút, melly fenyegetődözve érkezik, 's zaj nélkül távozik. Higyjétek angyalim! én, ki köztetek születtem, de hamar eltávozván más földre jutottam, és így alkalmam volt, helyzetetésemhez képest, nemzete- ket ismerni nálatokon kívül is, már mint veteranus illyeskben régi praktikus vagyok, magam is 6 egész hónapot töltvén a' táncz-tanulással, 's akkorban magunk körében az ügyesebbek egyikének tartának e' művészeti nemben, míg végre bizonyos gyászos eset félbe szakasztá végkép ezen kedvelt mulatságomat, — miután tapasztalám, hogy a' táncz már több szívet szakasztott-el egymástól, mintsem egyesített volna; több barátsági lánczot rombola szét, hogysem összeszöve! Legyetek őszinték, 's nyíltszívűleg terjesszétetek fel az iránti véleményeteket, ha valljon közelghet-e hozzátok olly férjfiú, ki szerény 's komoly gondolkozású, ki többre becsüli az életet, hogysem egy bált; kinél többet nyom a' szeretet, mintsem egy ecossaise vagy quadrille; kinél a' házias élet szentebb, hogysem az ős atyai táncz; 's az asszonyi nem rendeltetése többet erő, mint egy új tour a' cotillonban; mikép hajolhat hozzátok egy szelleműs, finom érzetű, józan gondolkozású, 's mivelt férjfiú szeretettel 's tisztelettel, látván, hogy a' hidegvérűség befonva tart titeket lebegő napszálaival; hogy előttetek egy ügyes láb többet ér, mint egy okos fő; egy könnyű test kedvesebb a' hű szívnél; ha egy hiú eszelős, ki ezer karikás pávakerekét üres dicsekvéssel felétek vezérli, titeket örömbe dönt, 's

izzadásba hoz; hogy ha minden méltóságot, a' szépnem minden fensőbb kellemét vagy gráciáját lábaitokkal tapodjátok ugyannyira, hogy talpaitok porfellege által a' szeretet- 's kegy-istennék serege elfut töletek! — Ti pedig engedelkeny atyák 's anyák, kik magatokkal hurczoljátok leányaitokat, valamint a' lementszésre tartó couponokat; ti, kik sokadalmakra, fürdőházakra, carneval 's más időbeli bálókra külditek őket; kik mellesleg lépdelték árverési kalapáccstokkal kezetekben, 's nézitek argus-szemekkel, ki ígér érettök többet; ti, kik leányaitokkal úgy jöttök, mint felragasztott árjegyei a' kótyavetyéző butoroknak; ti kik őket a' köz tudatásnak bemutató tábláján erőszakosan kitoltjátok; ti kik szívből örültök, ha az udvarkodók esztelen serege kedves magzatitok körül összetolong, édes szavakkal behinti őket, 's mindjárt odébb áll, — hogy kikürtölhessék, mikép hitegették őket; ti szemvesztett anyák, kik csak egyedül fekszik a' felelet terhe leányotok szívéért, azoknak szerencséjéért 's jövődjéért, és kötelesek vagytok azon nagy bíró előtt számot adni, ki ezen legdrágább kincset kezetekre bízta! gondoljátok-meg, hogy a' szeretet 's házi boldogság virága csak a' háziasság 's visszavonódás üvegboritéka alatt hajt leveleket, nem pedig a' tágas edénypiacon a' beüvegzett, üres, semmitérő, úgy nevezett nagy világban. Gondoljátok-meg, hogy minden férjfi, csak ön magának keres nőt, nem pedig a' világ számára; hogy a' férjfiak hitest választanak maguknak, de nem tánczosnét; segéd társnét, nem pedig divat-árúkbólj összeillesztett bolti almáriomot; bajtársnét az életnek rózsával 's tövissel borított pályájára, nem pedig egy könnyű lábú, könnyen gondolkozású, szívosztogató, 's akár mindjárt férjhez vihető légtánczosnét 6 óráig tartandó piquenique-re! — Midőn azonban hajadontok siratva gondolnak vissza ifjúságuk virág-parterre-jára késő őszi napjaikban, mit fiatalságuknak elhibázott ezélja, 's rendeltetésöknek roszul felfogott terve árasztott reájok; akkor majd, elkábitott anyák, úgy hullandnak könnyei lelketekre, valamint a' forró öncseppek! — Nem volna-e célszerűséb, ha azon tetemes summát, melyet ti anyák az alkotó világ fő remekének, viruló szép hajadontoknak, elhervasztására bőkezűleg fordítottok, inkább inséggel küzdő és szigorú magányban nyögdelő embertársaitok felségelésére áldozatul hoznátok, mely nem esetűtett köszönő 's áldás követne titeket még akkor is, ha itt egykor megszüntetitek már lenni? Mind ezek mellett is feltehetem, hogy, ha kimerítném is szónoki tehetségemet, nem fognak kedvességték felhagyni a' tánczezal; de azt ne is tegyék; nem is kívánom; mert a' bálteremek 's hasonló összesereglesi pontok alkalmas helyek minden kecséitokkal megjelenhetni; hol ismeretséget tehettek többekkel, kik addig idegenek voltak előttetek, 's olykor, ha szolgál a' szerencse, még asszonyi koszorút is vivhattok-ki magatoknak; — csupán csak tehát azt ohajtanám, hogy szívességték a' mérsékletesség, szerénység 's illedelem korlátai között maradjon, 's ekkor magam is szíves pillanatot fogok vetni reátok.

NOVÁK DANIEL.

Egy könnyelmű fogadás véletlen megnyerése. Bonn városul jelentik, hogy Levi nevű uhlan trombitás vakmerő göggyében katona pajtásával olly fogadást tett, melynek következtetésében neki Jupiter nevű szürke lovával olly magos ugrást kell vala tennie, millyent eddigelé tenni senki sem merészlett. Szerencséjére az ugrás ideje meg nem határozottatott. Történt azonban, hogy még azon napon vissza nyargalván Levi a' gyakorló térről, szürkéje az úgy nevezett csillagkapu előtt levő 's a' régi vár-árkon keresztül vezető hidon megijedt, 's hirtelen ura szándéka nélkül a' karfán keresztül

az árokba ugrott. Ennek 24 lányi mélysége van, 's még is lábon állva érte a' szerencsés paripa annak fenekét, sem maga sem gazdája legkisebb kárt sem vallván egészségökben. Így tehát megnyeré Jupiter a' szemtanúk vallomása következtében azon fényes és könnyelmű fogadást olly ugrás által, millyent Anglia híres lovászhai is nehezen mernének tenni, 's mellynek szerencsés kivitelen, hihetőleg maga a' trombitás is kételkedett.

EMLEKMONDÁS.

Örülj a' mainak.

Bús lesz-e vagy vig holnap hajnalod —
Azon ne aggódj! Vedd nyereség gyanánt

A' sors kezéből a' mait, 's még

Messze vagy életed alkonyátul.

Áldozz naponként, hogy ha kitelhetik

A' bölcs örömnök!

VERSEGHY.

Indulat. Ha az indulatokra hallgatunk, ezek, igen is, a' makranczos-ságot parancsolják; de mi foganattal? A' való előtt hálgyog huzódik szemre, és a' gyűlölségnek szikráji addig pattognak szíjél, míg végre lángot vetnek, mellyet utóbb meg nem olthatunk, ha egész igyekezetünket rá fordítjuk is.

B. MUZÁRION 1833.

Szeretet a' lelkesült teremtnének legszebb tüneménye, a' szellemi világ leghatalmasb magnese, a' buzgóság és legfelségesb erény forrása.

K. S.

A' tettetés csalogány, melly sok ágon szállást lel, míg lépre nem akad.

CSEERNYÁNSZKZ.

A' sir e' földi boldogságnak legfőbb halma.

GÓDOR NINA.

Tagrejtvény.

(Charade.)

Három részre lehet taglalni, felosztani szómat,
És külön értelmet mindenikére talál sz.

Ismeri elsőmet, ha kinek van lába, pipája,
Még nem is állhat fű nélküle és gabona.

Másodikom mindig marad az, soha sem lehet ezzé,
Másként érintett lényege másra fajul.

Harmadikom számos helység és pusztá honunkban;
Vasban még nevezünk illy neven egy hegyet is.

Káros egésszemnek súlyát érezte a' gazda
Több évig, sőt még sinli maiglan is azt.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: Én, szén 's a' t.

Figyelemztetés. E' folyóirat elkészett t. pártfogójai az ezen évi lapokat még megrendelhetik, 's az első számtól veendő.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urt utza 612.